

РЕШЕНИЕ

№ 922

гр. София, 14.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 26.01.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **6779** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба от А. Г. Щ. с ЕГН[ЕИК] срещу Заповед №1860/02.07.2022г., издадена от мл.автоконтрольор в Отдел "Пътна полиция" към СДВР, с която на основание чл.171, т.1, б."б" от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца.

В с.з. Процесуалния представител на жалбоподателя, пледира за отмяна на Заповедта. Представител на ответната страна не се явява.

От фактическа и правна страна.

Жалбата е допустима. Същата е подадена от лице с правен интерес от оспорването - адресат на акта, а и е насочена срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт. Производството по издаване на оспорената заповед е започнато служебно във връзка със съставен АУАН на 02.07.2022 г. С акта контролните органи са констатирани, че на с.д. около 20.15 ч., в [населено място] управлява лек

автомобил марка „М.“ с рег. [рег.номер на МПС] , като отказва да даде проба на полеви тест за наркотични вещества. На водача е издаден талон за медицинско изследване № 107121 от 02.07.2022 г., като нарушена е посочена разпоредбата на [чл. 5, ал. 3, т. 1, пред. 2 ЗДвП](#).

Предвид съставения АУАН и на основание чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН), с оспорената заповед –№1860/02.07.2022г.,издадена от мл.автоконтрольор в Отдел "Пътна полиция" към СДВР е наложил на Щ. ПАМ по [чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП](#) - временно отнемане на СУМПС на Щ. до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца. Описанието на нарушението от АУАН , е възпроизведено в заповедта и е посочено цифрово, че е същото представлява нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1, пред. 2 ЗДвП.

От представената административна преписка се установява, че на оспорващия е бил издаден Талон за медицинско изследване с № 107121 от 02.07.2022 г., връчен на Щ. в 22:05 ч. на 02.07.2022 г., с който последния е уведомен, че следва да се яви в ВМА С., до 45 мин. От връчване на талона - л. 12 от адм. пр. Няма данни за извършено химико-токсикологично изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози. В Представения по делото амболаторен лист, представляващ официален документ, лекарят е записал, че в интервала от 22.40 до 23.00 ч. “Лицето не се явява за вземане на проби за изследване до момента.”

По отношение компетентността на издателя на акта:

По аргумент от [чл. 172, ал. 1 ЗДвП](#), ПАМ по [чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП](#) се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. С оглед т. 1. 9. от приетата по делото като доказателство Заповед на л.28 от адм. пр.следва да се приеме, че полицейският инспектор в сектор „Пътна полиция“ при СДВР е постановил оспорената заповед в пределите на материална (предметна) си компетентност, респ. същата не е нищожна.

По отношение изискванията за спазване на установената форма на акта:

В заповедта е посочено правното основание за издаване на акта - [чл. 22 ЗАНН](#) и чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП. Като фактически основания, мотивирали органа да постанови заповедта, са посочени съставеният АУАН фактическата обстановка във връзка с констатираното нарушение, както и нарушената правна норма. Словесното описание на нарушението в АУАН ясно и в достатъчна степен индивидуализира деянието – отказ на оспорващия да му бъде извършена проверка за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози с техническо средство „DRUGTEST 5000“, издаден талон за изследване и неявяване за фактическо извършване на такова. Не е налице несъответствие на фактическите с посочените правни основания за прилагане на процесната ПАМ.

Предвид наличието на посочени фактически и правни основания за издаването на заповедта, от които става ясно от кои юридически факти органът черпи упражненото от него публично субективно право и писмената форма на акта, съдържащ необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 АПК, настоящият състав на съда приема, че е спазена установената форма за издаване на административния акт.

По отношение спазването на административнопроизводствените правила:

Спецификата на мерките по [чл. 171 ЗДвП](#) изключва задължението по [чл. 26, ал. 1 АПК](#) на органа за предварително уведомяване на заинтересованите лица за започване на административното производство. Разпоредбата на [чл. 172, ал. 5 ЗДвП](#) препраща към

АПК единствено по отношение на обжалване на заповедта за налагане на принудителна административна мярка. В случая, оспорената заповед за прилагане на ПАМ (която представлява административен акт) е издадена след като Началник група към СДВР е взел предвид, че е съставил АУАН, взел е предвид обстоятелствата и извършеното нарушение. Следва да се приеме, че административният орган, преди издаване на заповедта за прилагане на ПАМ, е изпълнил задължението си да изясни фактите и обстоятелствата от значение за случая – както е регламентирано в [чл. 35 АПК](#), в принципа за законност – [чл. 4, ал. 2 АПК](#) и в принципа за служебното начало в административния процес – [чл. 9, ал. 2 АПК](#). Не е налице допуснато нарушение на административнопроизводствените правила, което да обосновава отмяната на оспорения акт.

По отношение преценката налице ли е или не противоречие с материалноправните норми, съдът съобрази следното:

Съгласно [чл. 171, ал. 1 ЗДвП](#), принудителните административни мерки се прилагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, т. е. тези мерки са от вида на преустановяващите и превантивни ПАМ. Сред една от хипотезите на [чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП](#) за прилагане на водач на принудителната административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ до решаване въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца е и случаят на отказ на водач да бъде изследван за употреба на наркотични вещества или техни аналози. Мярката, наложена в тази хипотеза е превантивна – да не се допусне създаването на опасност за движението по пътищата при управление на МПС от водач, който е установено по надлежния ред при проверка с техническо средство, че е употребил наркотични вещества или техни аналози. Става въпрос за административна принуда, предвидена в специален закон, с оглед спецификата на регулираните от него обществени отношения, която се прилага при изрично предвидени условия – елементи от фактическия състав относно установяването.

Предвид фактите, които се установяват от приобщените по делото доказателства, съдът приема, че правилно спрямо Щ. е приложена ПАМ по [чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП](#). Описаната в АУАН фактическа обстановка се потвърждава от приобщените по делото доказателства. С оглед твърденията в жалбата за неправилна преценка от страна на контролните органи на действителната фактическа обстановка, съдът счита, че от събраните по делото доказателства същите потвърждават описаните факти и обстоятелства.

В случая от Щ. не се оспорва, че е управлявал процесния автомобил, респ. че е бил водач на МПС. Поради това, че от него е изискана проверка с техническо средство за употреба на наркотици и той е отказал извършване на такава, за което правилно му е бил издаден талон за изследване, каквото не е извършил съставлява релевантна материалноправна предпоставка за прилагането на ПАМ по [чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП](#). Съдът приема като част от защитната теза на жалбоподателя, че същия се бил явил за изследване но му било отказано, тъй като бил изтекъл определенния от органа срок, което според него не било така. Видно от отбелязването в амболаторния лист, лекарят е записал “Лицето не се явява за вземане на проби за изследване до момента.”, което е различно от явява се, но извън срока, в каквато посока са наведените твърдения. Следва да се има предвид, че процесната ПАМ се прилага при наличие на извършена административно нарушение, а нормата на [чл. 174, ал. 3 ЗДвП](#) съдържа в себе си

състав именно на административно нарушение, което оспорващият е реализирал, поради което е напълно неоснователно възражението му в този аспект.

С оглед изложеното, съдът намира, че безспорно се установява наличието на една от възможните хипотези, при които се прилага процесната ПАМ по [чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП](#) – временно отнемане на СУМПС. При установеното с АУАН нарушение по [чл. 174, ал. 3 от ЗДвП](#), ответникът е действал в условията на обвързана компетентност, респ. не е имал възможност за преценка дали да наложи или не процесната по делото ПАМ. С оглед изложеното оспорената заповед е постановена в съответствие с материалния закон.

Както се посочи предназначението на процесната ПАМ е с превантивен характер – да осуети възможността на деца да извърши други подобни нарушения, като тази мярка не съставлява вид административно наказание (по арг. на [чл. 12 и чл. 13 ЗАНН](#)). За приложената в случая ПАМ, както и за всяка ПАМ е присъщо наличието на негативно засягане на правата и интересите на адресата ѝ. Това обаче не представлява наказание, поради което видът на нарушението – отказ за извършване на проверка за употреба на наркотици с техническо средство и степента му на обществена опасност е съобразена от законодателя, който е предвидил процесната ПАМ като временно отнемане на СУМПС на водач до разрешаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

Оспорената заповед е съответна и на целта на ЗДвП – да се осигури безопасността на движението по пътищата, като се отнеме временно свидетелството за управление на МПС на водач, който управлява МПС след употреба на наркотични вещества или техните аналози, като по такъв начин да се елиминират потенциалните възможности за възникване на пътнотранспортни произшествия. Засягането с оспорената заповед на правата на оспорващия и в частност временното отнемане на свидетелството му за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността му, но не повече от 18 месеца, съдът намира за съразмерно и съответно на преследваната от законодателя легитимна цел – осигуряване безопасността на движението по пътищата. Именно с оглед непосредствената цел за ограничаване на евентуално противоправно поведение и обезпечаване на положителни действия на субекта на правоотношението, в случаите по [чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП](#) се прилага ПАМ под прекратително условие – „до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца“.

Предвид така обоснованото отсъствие на всички основания за оспорване по [чл. 146 АПК](#), жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

По изложените съображения и на основание [чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК](#), административният съд

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата на А. Г. Щ. с ЕГН[ЕИК] срещу Заповед №1860/02.07.2022г., издадена от мл.автоконтрольор в Отдел "Пътна полиция" към СДВР, с която на основание чл.171, т.1, б."б" от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: